



**Curator**  
Kevin Gallagher

**Grafisch ontwerp**  
Bureau BoschBerg

**Redactie**  
Marthy Locht

**Met dank aan:**  
Kathrin Bernard, Biruta Delle, Emalin  
Gallery, Sara Fumagalli, Valentina Gervasoni,  
Lidija Grantina, Daisy Hildyard, Perri  
MacKenzie, Julia Thoma, Leopold Thun,  
Angelina Volk, Toan Vu-Huu

**Met dank aan het hele team van Z33.**

Dit is een uitgave van Z33. Deze publicatie  
is verschenen naar aanleiding van *Vier Zijden  
van een Schaduw* (31.03 tot 25.08.2024)  
in Z33, Hasselt, België.

# Vier

# Zijden

# van

# een

# Schaduw

31.03 → 25.08.2024  
Vleugel 58





Daiga Grantina (1985, *Saldus, Letland*) woont en werkt in Parijs, Frankrijk. Tot haar recente solotentoonstellingen behoren: Art Museum Riga, Bourse, LV (2022); Liebaert Projects, BE, (2021); GAMeC, IT (2021); Emalin, UK (2021); New Museum, US (2020); Palais de Tokyo, FR (2019) In 2019 vertegenwoordigde Grantina Letland op de Biënnale van Venetië. In 2025 zal Grantina een grote solotentoonstelling openen in Kunstmuseum Bern, Zwitserland.

“Ik was buiten om te lopen, Zuster. Het was prachtig. Alles was grijs. Nu, je zou het niet weten, alles is al roze, geel, groen. Het is een ansichtkaart geworden. Je moet vroeger opstaan, Zuster, als je een wereld zonder kleuren wilt zien.”

*Antigone*, Jean Anouilh, 1944

Stel je voor dat je midden in een inktzwarte nacht over een tuinpad loopt. Je ogen hebben moeite met het registreren van de omgeving, je voelt de contouren van struiken links en rechts van je. Langzaam smelten ze samen tot lange, afhangende armen die je omhelzen. Waar eindig jij, waar begint de nacht? Schaduwen worden tastbaar; het grijze gebied tussen mens en wereld trekt zich samen.

Voor Daiga Grantina zijn schaduwen “de tussenschakel tussen de gevoelens van een figuur en haar omgeving”. Ze vormen een psychologische brug tussen een persoon en een landschap. *Vier Zijden van een Schaduw* is een poging om het vluchtige leven van een schaduw een materiële vorm te geven.

Doorheen de tentoonstelling bemerk je een beweging tussen schaduw en de kleur grijs. In de wereld van de optica en pigmenten bestaat er echter geen ‘echt’ grijs. Blauw en bruin worden gemengd tot geelgrijs (de harde glans van een gelooid dierenhuid), groengrijs (een nevelige waas van houtrook), paarsgrijs (de asachtige schil van geroosterde aubergine). Grijs is een spectrum om je in te begeven, een plek om naar toe en weer weg te gaan. Grijs is, net als een schaduw, een atmosferisch effect en bindmiddel; het is zowel materie als sluier.

De sculpturen in de tentoonstelling zijn samengesteld uit eenvoudige materialen - stof, hout, touw, metaal, was - met bijzondere aandacht voor hun zintuiglijke eigenschappen. Het maakproces van de hangende textiel-sculpturen begint met het voorzichtig met de hand verven van stroken stof. Vervolgens brengt de kunstenaar die aan rond opgeblazen objecten. Ecologische hars hardt het oppervlak uit, waardoor de vormen hard worden. Afhankelijk van hoe je de sculpturen benadert, lijken ze volumineus (als een paar wangen die hun adem inhouden) of hol (als een lege eierschaal). Ze zijn zowel binnenkant als buitenkant; positief en negatief; schaduw en onderwerp.

Zonder licht kan schaduw niet bestaan. Is de nacht niet de schaduw van de aarde? In de tentoonstelling worden de vele onbedekte dakramen lenzen van verlichting voor een choreografie van vergankelijke vormen. Het is een rijk dat zowel licht geeft als verbergt. Op ons eigen pad begeven we ons dieper in de omhelzing van een schaduw: die onthult en terugtrekt, tegelijk hier en ginder, materie en emotie.